

РЕШЕНИЕ

№ 1331

гр. Варна, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20233110113142 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявена искова молба, с правно основание на предявения иск чл. 439 ГПК.

Ищецът П. Г. И., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез надлежно упълномощен процесуален представител - адв. М. Д. С. от АК-Варна, със съдебен адрес: ***, (тел.**) е предявил във ВРС на 11.10.2023 г. искова молба против ответното дружество „Е. М.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Р. И.а М.-Т. и Т. И. В. - управители.

Ищецът е основал исковата си молба на следните фактически твърдения:

На 05.02.2009 г. „Б. Д.“ ЕАД се снабдила с изпълнителен лист срещу П. Г. И. (ищец по настоящата искова молба) и Д. Д. Й. за сумата от 12 015.65 /дванадесет хиляди и петнадесет 0.65/ лв. представляваща сбор от сумата от 9745.10 /девет хиляди седемстотин четиридесет и пет 0.10/ лв. - неиздължена главница, 1629.45 /хиляда шестстотин двадесет и девет 0.45/ лв.- договорна лихва за периода от 02.01.2008 г. до 03.02.2009 г., 641.10 лв./шестстотин четиридесет и един 0.10/ лв., представляваща такса закъснение, дължима за периода от 06.08.2008г. до 03.02.2009г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 03.02.2009 г. до окончателното ѝ изплащане , както и направените в хода на производството разноси, представляващи заплатена държавна такса в размер на 240.31 /двеста и четиридесет 0.31/ лв. и 490 лв. /четиристотин и деветдесет/ лв. юрисконсултско възнаграждение, за които суми бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 1214/2009 г. по описа на ВРС, XXXV-ти състав. Вземането произтичало от неизпълнение на Договор за

кредит за текущо потребление от 26.06.2007г.

На 21.12.2009 г. бил сключен договор, с който „Б. Д.“ ЕАД цедирала на „Е. Ф.“ *** (***) вземането по горепосочения изпълнителен лист. Въз основа на изпълнителния лист на 31.05.2010 г. било образувано изпълнително дело № 2010***0400264 по описа на ЧСИ С. К.-Д., ЧСИ с рег. № *** при Камара на ЧСИ с район на действие Окръжен съд Варна, по което по отношение на П. Г. И.-длъжник, били извършени следните действия:

С молба с вх. № 04857 от 31.05.2010г. цесионера „Е. Ф.“ *** (***), действайки чрез своя пълномощник „Е. М.“ ООД, ЕИК *** поискал образуване на горепосоченото изпълнително дело и извършването на справки за наличието на трудови договори, банкови сметки, движимо, недвижимо имущество, МПС и налагането на запори / възбрани, опис върху имуществото на длъжниците и налагане на административни мерки по ЗБДС (паспортно ограничение).

С разпореждане от 08.06.2010 г. съдебния изпълнител наложил запор върху всички МПС. На 08.06.2010г. било изпратено запорно съобщение до Сектор Пътна полиция-КАТ Варна. На 18.06.2010 г. бил получен отговор, че лицето не притежава регистрирани МПС.

С разпореждане от 21.06.2010 г. на длъжника П. И. бил наложен запор върху трудовите възнаграждения получавани от „****“ ООД и „*** И.“ ООД.

На 08.07.2010 г. била наложена възбрана в полза на „Е. М.“ ООД върху собствения на длъжника П. И. недвижим имот-АПАРТАМЕНТ ***, находящ се в ***, състоящ се от входно антре, баня с тоалет, кухня, две стаи, тераса със застроена площ от 62.50 кв.м., ведно с прилежащото избено помещение *** с площ от 4.25 кв.м. и 0.74235% ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху държавна земя.

На 02.08.2010 г. на длъжника П. И. била изпратена покана за доброволно изпълнение №10048/02.082010 г., с която съдебния изпълнител налагал запор върху трудовото възнаграждение и възбрана върху АПАРТАМЕНТ ***, находящ се в ***. Поканата за доброволно изпълнение била получена лично на 04.08.2010г.

С молба с вх. ***090 от 11.08.2010г., „Е. М.“ ООД - пълномощник на цесионера молело за изпълнителни действия - описи, оценка и изпълнение /публична продан/ на недвижимия имот, собственост на длъжника П. И.. С резолюция от 23.08.2010г. ЧСИ отказал изпълнението - имота бил несеквестрируем.

С разпореждане от 23.08.2010г. съдебният изпълнител насрочил опис на движими вещи в дома на длъжника за 16.09.2010г. - такъв не се състоял.

С молба с вх. №3489/26.04.2011г. „Е. Ф.“ *** чрез пълномощника си „Е. М.“ ООД молел за извършването на справки за наличието на трудови договори, декларирано движимо и недвижимо имущество, банкови сметки както и за налагането на запори и възбрани върху тях.

С молба с вх. № 11673 от 24.09.2015 г. „Е. Ф.“ ЕООД (***) чрез пълномощника си „****“ ООД, ЕИК *** молел да бъде конституирано, като взыскател по изпълнителното дело „Е. Ф.“ ЕООД въз основа на сключения с „Б. Д.“ ЕАД договор за цесия от 21.12.2009 г.

поради получени от длъжника уведомления за сделката. С резолюция от 24.11.2015 г. ЧСИ разпоредил да се уведоми длъжника за цесията.

На 25.03.2016 г. на длъжника П. И. било е изпратено уведомление с изх. № 4989/25.03.2016 г., с което ЧСИ го уведомявал, че е конституиран „Е. Ф.“ ЕООД като взыскател по делото. (Видно от разписката - същото, твърди ищеца, че било връчено на Н. И.а Г.а на 12.05.2016 г.)

С разпореждане на ЧСИ от 24.11.2015г. на длъжника П. И. бил наложен запор върху трудовото възнаграждение, получавано от „***“ ООД.

На 25.03.2016 г. било изпратено запорно съобщение до дружеството- работодател. Същото с уведомително писмо с изх.№ 53 от 15.04.2016г. отговорило, че признава вземането и ще изпълнява задължението си ежемесечно за превод на суми по работната заплата на длъжника.

С молба с вх. № 5100/19.04.2017 г. „Е. М.“ ЕООД, ЕИК *** в качеството си на цесионер по силата на договор за цесия от 29.02.2016 г., с който „Е. Ф.“ ООД цедирал вземането си по изпълнителното дело, молел за насрочване на опис, оценка и публична продаж на притежавания от длъжника П. И. имот. С резолюция от 12.03.2018 г. ЧСИ отхвърлил молбата - имота бил несеквестируем.

Н а 20.03.2018г. до длъжника П. И. било изпратено уведомление с изх.№ 4221/20.03.2018 г. за конституирането на „Е. М. „ ЕООД като взыскател по изпълнителното дело въз основа на сключен договор за цесия от 29.02.2018 г. между „***“ ООД и „Е. М.“ ЕООД.

С молба с вх. № 5153/22.04.2019 г. цесионера „Е. М.“ ЕООД молел изпълнителното дело да бъде прекратено и да му бъде върнат изпълнителният лист на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

С Постановление за **перемпция от 22.04.2019 г.**, на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, ЧСИ прекратил изпълнителното дело поради непоискани и неизвършени изпълнителни действия за период по-дълъг от две години. За дата на последното изпълнително действие била посочена **05.03.2012 г.**- постъпило плащане от трето задължено лице. Изпълнителният лист бил върнат на цесионера „Е. М.“ ЕООД с протокол от 23.04.2019 г. и делото било архивирано.

По молба на цесионера „Е. М.“ ЕООД на **17.05.2019 г.**, със същия изпълнителен лист, било образувано ново изпълнително дело № 2019***0400278 по описа на ЧСИ С. К.-Д.-ЧСИ с рег. № ***, като се искало присъединяването на вземанията от предходното изпълнително дело, извършване на справки за наличие на трудови договори, банкови сметки и сейфове, и налагане на запови върху тях, ако има такива.

С молба от 12.07.2019 г. взыскателят поискал налагане запов на банкови сметки и сейфове при Б. Д..

На 15.07.2019 г. с разпореждане на ЧСИ бил наложен запов на сметки в Б. Д. На 22.07.2019 г. бил получен отговор от Б. Д., че лицето не притежава такива.

С молба от 30.07.2021г. се искало налагане на запор върху сметка в банка „****“.

С молба от 02.06.2023г. взыскателят поискал справка за наличие на трудови договори, сметки и сейфове в „****“.

На 06.06.2023г. било изпратено запорно съобщение до „****“ ЕООД за наложен запор върху трудово възнаграждение.

На 16.06.2023г. бил получен отговор от работодателя, че лицето е назначено на минимална работна заплата 780 лв., нетната сума за получаване възлизала на 616.16 лв. за месец май 2023г. Получаваното работно възнаграждение било по-голямо от минималната работна заплата.

С оглед на изложената по-горе фактическа обстановка, и следвайки хронологията на действията в процесните изпълнителни дела, ищецът твърди, че се установява следното:

На 31.05.2010 г. било образувано изпълнително дело № 2010***0400264. С постановление за пермпция от 22.04.2019 г., на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, ЧСИ прекратил изпълнителното дело поради непоискани и неизвършени изпълнителни действия за период по -дълъг от 2 години. За дата на последното изпълнително действие била посочена 05.03.2012 г. - постъпило плащане от трето задължено лице. Последното изпълнително действие извършено спрямо длъжника П. Г. И. , твърди ищецът П.И., че било искането с молба с вх.№3489 от 26.04.2011г. за извършването на справки за наличието на трудови договори, декларирано движимо и недвижимо имущество,банкови сметки както и за налагането на запори и възбрани върху тях. С изтичането на тази дата, за длъжника П.И., отделно като участник в изпълнителното производство, започнал да тече давностният срок и на 26.04.2013 г. настъпила перемпция на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, като изпълнителното производство било прекратено по силата на закона без нарочен акт на ЧСИ.

След тази дата, твърди ищецът, че исканите и извършени изпълнителни действия се явяват незаконосъобразни, и не следва да се зачитат, тъй като изпълнителният процес бил прекратен ex lege, което означавало, че петгодишната давност за принудителното удовлетворяване на изпълняемото право изтекла на 26.04.2018г. , преди образуването на последващото изпълнително дело № 278/19 на 17.05.2019 г., както и депозирането на исковата молба за образуване на настоящото производство.

В условията на евентуалност: ако съда приеме, че последното изпълнително действие било извършено на 05.03.2012 г. - постъпило плащане от трето задължено лице, както било посочено в постановлението за перемпция на ЧСИ, и същото представлявало изпълнително действие насочено срещу длъжника П. Г. И., това според ищеца, означавало, че петгодишната давност за принудителното удовлетворяване на изпълняемото право била изтекла на 05.03.2019 г., или отново - преди датата на образуването на новото изпълнително дело №278/2019 г. и предявяването на настоящата искова молба.

Но, освен гореизложените, твърди ищеца в искова си молба, че били налице и други факти, погасяващи правото на принудително изпълнение на взыскателя, а именно:

Видно било за ищеца от депозираната по изпълнително дело № 264/2010 г. молба с

вх. № 11673 от 24.09.2015 г., че „Е. Ф.“ ЕООД („***)“ молело да бъде конституирано като взыскател въз основа на сключения с „Б. Д.“ ЕАД договор за цесия от 21.12.2009 г. На 25.03.2016 г. съдебния изпълнител с уведомление с изх. № 4989/25.03.2016г. уведомил длъжника П. Г. И., че на основание чл. 429 ГПК и договор за цесия от 21.12.2009 г. е конституиран „Е. Ф.“ ЕООД като взыскател по делото. От разписката се установявало, че същото било връчено на Н. И.а Г.а на 12.05.2016 г., но без да било отбелязано в качеството си на каква го получила. Единствено било отбелязано, че „няма адрес същия“. Нямало каквито и да е било други доказателства приложени по изпълнителното дело за връчени уведомления на длъжника за процесния договор за цесия по смисъла на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, освен горепосоченото уведомление от 25.03.2016г., доколкото изобщо то можело да се приеме за такова. По-скоро, счита ищеца, че същото представлява уведомление за конституиране на взыскател, отколкото с него се уведомява длъжника за сключен договор за цесия. В него дори не били посочени страните, които сключили договора.

Следователно, извежда извод ищеца, поради изтъкнатите по -горе причини извършеното частно правоприемство между „Б. Д.“ ЕАД и „Е. Ф.“ *** (***) базирано на сключен договор за цесия от 21.12.2009 г. не произвело валиден правен ефект спрямо длъжника П. Г. И., защото не бил надлежно уведомен за прехвърляне на вземането по издадения изпълнителен лист. В този смисъл не следвало на „Е. Ф.“ ЕООД („***) да се признава качеството му на взыскател в провеждания изпълнителен процес, и неговите волеизявления насочени към органа по изпълнението да се вземат предвид и да се считат за валидни, а и законосъобразни.

Твърди се още от ищеца, че от датата на подаването на Заявлението за Издаването на Заповедта за изпълнение по чл.417 ГПК на 03.02.2009 г., до връчването на уведомление с изх. № 4989/25.03.2016г., с което за първи път по изпълнителното дело бил конституиран взыскателя-цесионер „Е. Ф.“ ЕООД (***) изминали повече от 5 години. Това, че ЧСИ не бил съобразил обстоятелствата и конституирал посочения субект, като взыскател в рамките на воденото пред него изпълнително производство , сочи ищеца, че съвсем не значело, че порочността била санирана. В изложения контекст , ищецът твърди , че на нито едно от изявленията на „Е. Ф.“ ЕООД („***) предприето в рамките на изпълнителния процес, не следвало да бъде отдавано процесуално значение, респективно да се зачитат каквито и да е било негови правни последици настъпили в правната сфера на длъжника - П. Г. И.. Поради изтъкнатите по-горе факти и обстоятелства, счита ищеца , че давността за принудителното удовлетворяване на изпълняемото право изтекла преди конституирането на взыскателя-цесионер „Е. Ф.“ ЕООД (***) по изпълнителното дело.

Въз основа на изложените по-горе фактически твърдения, а и направени и правни изводи, ищецът е сезирал Районен съд Варна със следното искане по см. на чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК:

Моли да бъде постановено Решение, по силата на което съдът да признае за установено, че П. Г. И., ЕГН ***** не дължи на „Е. М.“ ЕООД ЕИК *** в качеството му на цесионер по договор за цесия от 29.02.2016г., като погасени по давност: СУМАТА от

12 015.65 /дванадесет хиляди и петнадесет 0.65/ лв. представляваща сбор от сумата от 9745.10 /девет хиляди седемстотин четиридесет и пет лева и десет стотинки/ лв. - неиздължена главница, 1629.45 /хиляда шестстотин двадесет и девет лева и четиридесет и пет стотинки/ лв.- договорна лихва за периода от 02.01.2008 г. до 03.02.2009 г., 641.10 лв. /шестстотин четиридесет и един лева и десет стотинки/ лв., представляваща такса закъснение, дължима за периода от 06.08.2008г. до 03.02.2009г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 03.02.2009 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените в хода на производството разноси, представляващи заплатена държавна такса в размер на 240.31 /двеста и четиридесет лева и тридесет и една стотинки/ лв. и 490 лв. /четиристотин и деветдесет лева/ лв. юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 1214/2009 г. по описа на ВРС, XXXV-ти състав.

Обективизирано е искане в полза на ищеца да бъдат присъдени разноските по делото.

В подкрепа на изложеното по-горе, а и на искането с което е сезиран съда, ищецът е направил с исковата си молба доказателствени искания.

В срока по чл.131 ГПК ответното дружество „Е. М.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: ***, пререгистрирано в Търговския регистър, с ЕИК ***, чрез пълномощник - адвокат Р. Ж. М., със съдебен адрес: ***, (телефон :***, електронен адрес: ***) е депозирало по ел.път отговор на исковата молба.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество е оспорило иска, като моли за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан.

Ответното дружество оспорва недължимостта на вземането, посочено поотделно за всяка дължима сума от ищеца, към датата на подаване на исковата молба, по следните съображения:

На първо място ответното дружество е заявило, че не оспорва следните обстоятелства и факти: издаване на ИЛ и ЗИ по ч.гр.д. 1214/2009г. на РС Варна за изброените суми срещу ищеца, прехвърляне на процесното вземане с договор за цесия между цедента и „Е. М.“ ЕООД, образуване на ИД № 00264/2010 ЧСИ С. К.-Д. (***) и образуване на последващо ИД № 00278/2019 ЧСИ С. К.-Д. (***)

В исковата молба, намира ответника, че подробно било възпроизведено движението по изпълнителните дела, изразяващо се в извършени и /или поискани от вискателя принудителни действия спрямо ищеца. Ищецът изложил твърдения за недължимост поради настъпила погасителна давност. Твърдял, че длъжникът не бил уведомен за цесията, поради което настъпила погасителна давност по отношение на процесното вземане.

Ответникът е оспорил изцяло и двете твърдения.

Срещу ищеца сочи и ответника в отговора на искова молба, че било образувано заповедно производство / посочено по-горе обстоятелство, по което не се спорело/, приключило с издаване на Заповед за изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които било образувано ИД № 00264/2010 по описа на ЧСИ С. К.-Д. (ЧСИ с рег. № ***). С протокол от 28.03.2019г. ЧСИ върнал изпълнителния лист на вискателя.

Н а 17.05.2019г. /преди изтичане на давностния срок, според ответника, за чиято начална дата следвало да се приеме 26.06.2015г./, взыскателят образувал ново изпълнително дело. С молбата за образуване били поискани изпълнителни действия спрямо длъжника, предприети от ЧСИ, които несъмнено, твърди ответника, че прекъсват давностния срок.

Движението по изпълнителното дело /за което били изложени факти и в самата искова молба/ прекъсвало погасителната давност с извършените или поискани конкретни изпълнителни действия, която давност ищецът твърдял да е изтекла към датата на завеждане на иска.

Спрямо длъжника, сочи ответното дружество, че били искани нееднократно принудителни действия заедно с направено искане за справки за налично имущество и доходи и налагане на запор на банкова сметка и други открити доходи или движимо имущество. Предприети били нови действия по принудително събиране на задължението, поискани от взыскателя.

В отговора на искова молба е наведено възражение затова, че евентуално длъжникът и ищец би могъл да се позове на липса на уведомяване за извършената цесия, към определен момент, но само ако е платил на първоначалния кредитор, каквито твърдения липсвали в исковата молба, а и нямало доказателства за плащане.

По същество на спора ответникът се позовава на задължителната съдебна практика, обективизирана в Тълкувателно решение № 3/2020 на ВКС, съгласно което - давност не е текла до 26.06.2015г.

В условията на евентуалност : дори да се приеме, че действията по принудително събиране на вземането бил предприети след настъпила перемпция по изпълнителното дело, то съгласно възприетото в Решение № 37 по гр. д. 1747/2020 ВКС и новата практика на ВКС / Решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о., ГК / , счита ответника, че с поисканите принудителни действия, давността била надлежно прекъсната. Всички действия по принудително събиране на вземането, дори и тези при настъпила перемпция , според ответника следвало да бъдат разгледани в съответствие с трайната практика на ВКС и съдилищата в РБ, съгласно която всяка редовна молба от взыскателя прекъсвала давността.

С депозираните молби от взыскателя с поискан принудителен способ, давността била прекъсната.

Дори да била настъпила перемпция по изпълнително дело, в даден момент, или ЧСИ да извършил нарушения, за които носел дисциплинарна отговорност, то с поисканите и извършени конкретни принудителни действия давността била прекъсната, тъй като давностният срок се приемало, че започва да тече от 26.06.2015г., в случай че не е налице по-късна дата. (Решение № 37 от 24.02.2021г. ВКС - „Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът

и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. „) и искът се явявал неоснователен.

На следващо място: ответното дружество сочи, че съгласно чл.116, б.“в“ ЗЗД давността се прекъсвала с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Според задължителните разяснения по т.10 от ТР №2/26.06.2015г. по т.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, разсрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължения лица. Не представлявали изпълнителни действия и не прекъсвали давността: образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Давността при изпълнителния процес , подчертава ответната страна, че се прекъсвала многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

Искането на вискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсвало давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи, съгласно ТР №2/2015г. на ОСГТК на ВКС. Искането за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си било достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ЧСИ или дали предприетото действие е дало като резултат удовлетворяване на вискателя /в този смисъл ответникът препраща към мотивите на : Решение № 32 от 09.01.2017г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд - Пловдив, Решение № 423 от 27.03.2017г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд - Пловдив/.

Ответникът твърди още, че в случай на процесуална активност на кредитора, ако той поддържал висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следвало да бъде санкциониран с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

С оглед на гореизложеното, изпълняемото право (ликвидно и изискуемо притезание) и правото на принудително изпълнение (правомощието да се изисква от органа на принудителното изпълнение да предприеме действията, включени в съответния изпълнителен способ) обобщава ответното дружество, че не са погасени, а ищецът дължи

процесното вземане.

Алтернативно: ответникът твърди, че следва да се държи сметка и за това, че съобразно господстващото становище в правната теория и задължителната съдебна практика, погасителната давност не водела до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. Вземането продължавало да съществува като естествено и длъжникът продължавал да дължи, но възможността да бъде изпълнено била ограничена само до доброволното му изпълнение. Аргумент в тази връзка можело да се изведе и от разпоредбата на чл.118 ЗЗД, според която ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. В този смисъл: иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума, означавал според ответника - иск за признаване за установено, че не съществува вземане за сумата. При твърдения за погасяването по давност на вземането такъв иск, счита ответника, че се явява допустим, но неоснователен - вземането продължавало да съществува, но се погасявала възможността да бъде събрано по съдебен ред.

На последно място ответникът сочи, че в исковата си молба ищецът не е оспорил неизпълнението си по сключен договор за кредит, респ. по издадените заповед за изпълнение и изпълнителен лист, нито дължимостта на сумата, а единствено оспорвал липсата на притезателно право на принудително изпълнение, като същевременно били налице доказателства за обратното.

С оглед на гореизложеното, ответникът моли, исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

В подкрепа на изложеното в срока по чл. 131 ГПК ответното дружество е направило доказателствени искания. След доклада на съда и с оглед указанията относно разпределяне на доказателствената тежест, ответникът сочи, че ще ангажира допълнителни доказателства. В срока по чл.131 ГПК е изразено становище и по хода на делото: Ответникът моли, в случай, че на първото редовно открито съдебно заседание не се яви представител на „Е. М.“ ЕООД, делото да се разгледа в негово отсъствие, като съдът приеме, че отговора на исковата молба се поддържа заедно с приложените към него доказателства и поисканите доказателства с отговора на исковата молба.

В условията на евентуалност, в случай че съдът уважи предявения иск /искове/ и предвид обстоятелството, че ищецът претендира да му бъдат заплатени разноските за адвокатско възнаграждение, които са направени, ответникът е направил възражение за прекомерност на същите с оглед на правната и фактическа сложност на делото.

С отговора по чл.131 ГПК, ответникът моли на основание разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК съдът да присъди минимален размер на разноските, заплатени за адвокатски хонорар, при условие, че ищецът докаже заплащането ѝм /позовавайки се на т. 1 от Тълкувателно решение №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС от 06.11.2013 г. по тълкувателно дело №6/2012 г. по описа на ОСГТК на ВКС/, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В това отношение, на основание чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК, която разпоредба има

императивен характер, в съдебното решение, счита ответника, че трябва да бъде посочена и банковата сметка, по която да се преведат присъдените в полза на ищеца разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание от 22.03.2024 г. ищецът не се явява, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител - адвокат М. С. от АК Варна . По същество на спора : адв.М.С. поддържа предявения иск, счита , че ответната страна не е успяла да докаже по безспорен и категоричен начин ликвидността и дължимостта на вземането, процес на изпълнителен лист. От друга страна, счита адв.С., че ищецът е доказал , че принудителното удовлетворение на изпълняемото право е погасено по давност, поради изтичане на законоустановения срок по чл. 110 и 111 ЗЗД и наличието на следните факти, установени с приложените по делото доказателства - изпълнителни дела, а именно неуведомяването на длъжника за извършената цесия между „Б. Д.“ и „*** ***“ и конституирането на цесионера като вискател по изпълнително дело № 264/2010 г. Това се случило близо 6 г. след образуването на процесното изпълнително дело. Видно било от молба с вх.№ 11673/24.09.2015 г. по същото изпълнително дело, стр. 119, че цесионерът сам може да бъде конституиран като вискател, ЧСИ го конституирал със съответния акт едва на 25.03.2016 г., което само по себе си говорело, че петгодишният давностен срок отдавна изтекъл. С това си изявление цесионерът сам признавал, че не е имал качество на вискател по производството до този момент, което означавало, че извършените изпълнителни действия се явявали невалидни и незаконосъобразни спрямо ищеца и не следвало да се зачитат. От друга страна, с Постановление за перемпция от 22.04.2019 г. по същото изпълнително дело ЧСИ прекратил делото, поради непоискани извършени изпълнителни действия за период, по-дълъг от 2 г., като за датата за последно изпълнително действие приел, че е 05.03.2012 г. - плащане на трето задължено лице. Процесуалният представител на ищеца счита, че относно ищеца П. И. този срок е започнал по-рано, а именно на 26.04.2011 г., тъй като това било последното извършено изпълнително действие спрямо него, от което от тази дата нататък започвал да тече давностният срок и на 26.04.2013 г. той изтичал и настъпвала перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като изпълнителното производство било прекратено по силата на закона , без нарочен акт на съдебния изпълнител. Оттам нататък, след тази дата , исканите извършени изпълнителни действия се явявали незаконосъобразни и не следвало да се зачитат. Ищецът чрез адв.М.С. желае уважаване на иска, ведно с присъждане на сторените разноски. Процесуалният представител на ищеца е отправил и искане да му бъде дадена възможност да представи и писмени бележки, като в рамките на предоставения от съда срок, на 28.03.2024 г. адв.С. е представил по делото и писмена защита .

В същото съдебно заседание ответната страна - редовно призована , не е изпратила представител . В молба вх.рег.№ 23587/21.03.2024 г. , депозирана от адв. Р. М. - пълномощник на ответното дружество, се желае да бъде даден ход на делото, като същото да бъде разгледано в нейно отсъствие. Адв. М. заявява, че няма възражения по доклада и поддържа отговора на искова молба. Желаете постановяване на решение, с което да бъде отхвърлен иска като неоснователен и недоказан. Оспорва се обстоятелството, че ищецът не

дължи описаните в исковата молба суми. В условията на евентуалност е обективизирано възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от ищцовата страна и се желае ищецът да бъде задължен да представи банкова сметка за заплащане на разноските, ако такива му бъдат присъдени.

СЪДЪТ, след запознаване със становищата на страните, събраните по делото доказателства , съобразно приложимата нормативна база , нормите на чл.235 и чл. 236 ГПК , приема за установено и изяснено по делото от **ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА** следното :

Районен съд Варна е сезиран с искова молба, предявена на **11.10.2023** г. от ищеца П. И. против ответното дружество „****“ ЕООД с правно основание на предявения иск чл.439 ГПК.

Предявеният специален отрицателен установителен иск съдът е намерил и намира за процесуално допустим , заведен при наличие на ясен правен интерес, поради което и дължи произнасяне по същество. Процесуалната възможност длъжник в изпълнителното производство да оспори по исков ред вземането изрично е регламентира в Глава 39 - Защита срещу изпълнението, Раздел Втори - защита по исков ред - чл.439 ГПК.

При произнасянето си по същество на спора, съдът се спира на следните безспорно установени и изяснени факти и обстоятелства по делото :

По предявения иск, чиято квалификация е чл. 439 ГПК, съдът с доклада по делото е разпределил тежестта на доказване между страните както следва:

На осн. чл. 146, ал. 1, т. 5 ГПК съдът е указал на страните, че съгласно общото правило на процесуалната норма на чл. 154 ГПК всяка страна в процеса следва да установи и докаже твърденията и възраженията си.

В тежест на ищеца по делото съдът е възложил е да установи наличието на твърдените правопогасяващи факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание и в частност наличието на предпоставките за прилагане на института на погасителната давност - датата на настъпване на изискуемостта на задълженията вписани в петитума на иска , изтичане на законоустановения давностен срок, както и твърденията си за настъпила перемпция съгласно чл.433 , ал.1, т. 8 ГПК, респ. датите на които е изтекъл двугодишния срок за прилагане ex lege на института на перемпцията и петгодишния давност срок за погасяване по давност по чл.110 ЗЗД на паричното вземане за главница и тригодишния срок по чл.111 ЗЗД за акцесорни вземания за лихви .

В тежест на ответната страна съдът е възложил да установи и докаже възраженията си, които правят вземането /вземанията/ ликвидни и изискуеми,респ. дължими от ищеца.В частност: ответното дружество е следвало да докаже възраженията си затова, че давността е прекъсвана многократно и независимо и от евентуално перемиране, вземанията не са погасени по давност, без да доказва отрицателни факти, които не подлежат на доказване съгласно задължителната съдебна практика.

С доклада по делото , обявен за окончателен, без възражения на страните ,съдът съгласно нормите на чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК е обявил изрично на страните, че признатите и от ищеца и ответника права и неподлежащи на доказване са следните:

издаване на изпълнителен лист и заповед за изпълнение по ч.гр.д. 1214/2009г. на РС Варна за изброените суми срещу ищеца,

прехвърляне на процесното вземане с договор за цесия между цедента и „****“ ЕООД,

образуване на ИД № 00264/2010 ЧСИ С. К.-Д. (***)

и образуване на последващо ИД № 00278/2019 ЧСИ С. К.-Д.

(***), въз основа на същия изпълнителен лист, послужил за образуване на първото по време изпълнително дело.

На второ място, с доклада по делото , съдът е обявил на страните , че спорът помежду ѝм има изцяло правен характер и се свежда до това изтекла ли е давността за всяко едно от посочените в петитума на иска парични вземания и какви са правните последици от перемцията по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Предвид така отделените безспорни факти и обстоятелства , на база приобщените **писмени доказателства** : заверени за вярност с оригинала копия на **изпълнително дело № 2010***0400264** по описа на ЧСИ С. К. - Д., рег. № *** и **изпълнително дело № 2019***0400278** по описа на ЧСИ С. К. - Д., рег. № ***, **съдът приема за изяснено и доказано безспорното между страните от фактическа страна :**

В производство по **частно гр.дело № 1214 по описа на РС Варна за 2019 г.**, инициирано въз основа на Заявление по чл.417 ГПК, ВРС , XXXV-ти състав е издал Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК № 666/ 5 февруари 2009 г. в полза на „Б. Д.“ ЕАД и против солидарните длъжници П. Г. И. ЕГН ***** в качество на кредитополучател и Д. Д. Й. ЕГН ***** в качество на поръчител .Видно от л. **280 - ти** от делото, от вписаното в Заповедта по чл.417 ГПК , се констатира, че заповедният съд е разпоредил длъжниците да заплатят солидарно на кредитора : сумата 12 015.65 /дванадесет хиляди и петнадесет 0.65/ лв. представляваща сбор от сумата от 9745.10 /девет хиляди седемстотин четиридесет и пет лева и десет стотинки/ лв. - неиздължена главница, 1629.45 /хиляда шестстотин двадесет и девет лева и четиридесет и пет стотинки/ лв.- договорна лихва за периода от 02.01.2008 г. до 03.02.2009 г., 641.10 лв. /шестстотин четиридесет и един лева и десет стотинки/ лв., представляваща такса закъснение за периода от 06.08.2008г. до 03.02.2009г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК в съда - 03.02.2009 г. до окончателното изплащане на задължението , на основание чл. 417 , т.2 ГПК във вр. с чл. 60, ал.1 ЗКИ , въз основа на извлечение от сметка към 03.02.2009 г. , както и за заплатят направените съдебни разноси в размер на 240.31 /двеста и четиридесет лева и тридесет и една стотинки/ лв. за заплатена държавна такса, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК и сумата 490 лв. /четиристотин и деветдесет лева/ лв. , юрисконсултско

възнаграждение на осн. чл.78, ал.8 ГПК.

Видно от л. **279** - **ти** от делото , заповедният съд е постановил незабавно изпълнение съгласно чл. 418 ГПК и издал по ч.гр.д. № 1214/2009 г. по описа на ВРС, XXXV-ти състав изпълнителен лист в полза на „Б. Д.“ ЕАД против солидарните длъжници за паричните вземания вписани по-горе .

От материалите по двете приобщени по делото под формата на заверени за вярност с оригинала копия на изпълнителни дела: изпълнително дело № 2010***0400264 по описа на ЧСИ С. К. - Д., рег. № *** (л.67 - 256) и изпълнително дело № 2019***0400278 по описа на ЧСИ С. К. - Д., рег. № *** (л.257 - 391) се доказват твърденията и на двете страни, че въз основа на изпълнителния лист по заповедното дело № 1214/2009 г. по описа на ВРС, XXXV-ти състав са били образувани две отделни изпълнителни дела при ЧСИ Ст.Д. .

От материалите по изпълнително дело № 2010***0400264 по описа на ЧСИ С. К. - Д., рег. № *** се установява, че същото е образувано на **31.05.2010 г.** по молба на **взискателя „Е. М. „ООД** против П. Г. И. и Д. Д.Й., като с молбата си взискателят е представил изпълнителния лист издаден по ч.гр.д. № 1214/2009 г. по описа на ВРС, позовавайки се на договор за **цесия от 21.12.2009 г.** сключен между Б. Д. ЕАД и Е. Ф. *** и Приложение 1 . С молбата за образуване на изпълнително дело взискателят е сезирал ЧСИ с искането длъжниците да бъдат уведомени за извършената цесия , изрично е поискано извършване на опис и оценка на движимите вещи на длъжниците .

По делото не е спорно и от приобщеното на л. 241 - ви копие от молба на Е. М. ЕООД, адресирано до ЧСИ № *** по ИД № 2010***0400264 /вх. № 5153/22.4.2019 /се констатира, че поради прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1 , т. 8 ГПК ответното дружество „Е. М., ЕООД е поискало да му се върне обратно изпълнителния лист ,сочейки че е взискател по изпълнителното дело съгласно сключен на 29.02.2016 г. договор за цесия между *** ЕАД и Е. М. ЕООД .

С постановление за перемпция от 22.04.2019 г. ЧСИ № *** по ИД № 2010***0400264 (л.243 от делото) след констатиране , че в период по-дълъг от две години не са искане и не са извършвани изпълнителни действия е констатирал настъпилата перемпция ex lege поради което и на осн. **чл. 433 , ал. 1 т.8 ГПК** е било прекратено изпълнителното дело.

С протокол от **23.04.2019г.** (л. 244) ЧСИ № *** **е върнал изпълнителния лист на „Е. М.“ ЕООД.**

Сред материалите по изпълнителното дело (на листи **187 и 211** от настоящото гр.дело)са приобщени молби за **конституиране на взискател** : молба от **24.09.2015 г.** от **Е. Ф. ЕООД** позоваващо се на договор за цесия от **21-12-2009 г.** и молба от **19.04.2017 г.** от **Е. М. ЕООД** позоваващо се на договор за **цесия** от 29.12.2009 г. между Б. Д. ЕАД и Е. Ф. ООД и договор за **цесия** от 29.02.2016 г. между Е. Ф. ООД в качество на цедент и Е. М. ЕООД като цесонер . Т.е. конституирането на ответника в качество на взискател в изпълнителния процес е сторено на дата 19.04.2017 г.

Видно от л. 254 - ти , на дата **14.05.2019** г. при ЧСИ № *** е образувано ново изпълнително дело под нов номер **2019***0400278** по искане на вискателя Е. М. ЕООД и въз основа на същия изпълнителен лист, върнат на **23.04.2019** г.

Изпълнителното производство и към края на съдебното дирене пред настоящата инстанция е висящо, като по този факт страните по делото не спорят .

От материалите и по двете изпълнителни дела, обаче , се установява , че вискателят не е бездействал, както се твърди в исковата молба, а напротив - след образуване на изпълнително дело е поддържал висящността му , подавайки писмени молби с което е сезирал ЧСИ с искания за извършване на необходимите справки и посочване на конкретни изпълнителни способи.

Видно е от копието на **изпълнителния лист** приложено на л. 23 - ти от изпълнително дело **2010***0400264**, респ. **лист 279** от настоящото гр.д. , че във времеви период **19.04.2011 г. - 09.06.2016 г.** са **изплатени** следните отбелязани от ЧСИ суми : 20.40 лв. на 19.04.2011 г., 20.40 лв. на 27.04.2011г., 11.40 лв. на 06.06.2011 г., 20.40 лв. на 15.07.2011 г., 41.40 лв. на 23.08.2011г. , 20.40 лв. на 14.09.2011г., 20.40 лв. на 07.10.2011 г., 20.40 лв. на 07.11.2011г., 20.40 лв. на 06.03.2012г. и 190.80 лв. на 09.06.2016 г.

Сравнени сумите с вписаното в Постановлението от 22.04.2019 г. по чл. 433 ал.1 т. 8 ГПК , абзац последен , налагат извода ,че същите са постъпвали по изпълнителното дело чрез плащане от ТЛЗ, като изрично е вписано в постановлението дата на последно изпълнително действие **05.03.2012 г.** , поради което и съдът приема, че така цитираните плащания се дължат на наложения по ИД № 2010***0400264 **запор**. Самия ищецът е твърдял ,че на дата 15.07.2019 г. с разпореждане на ЧСИ е бил наложен запор на сметки в Б. Д. АД , факт, който се установява от материалите по първото изпълнително дело.

Видно от материалите по висящото към момента ИД № **2019***0400278** , същото е образувано на дата **14.05.2019 г.** при ЧСИ № *** , като още с молбата за образуване на изпълнителното производство вискателят в т.3 е посочил, че желае налагане на запор на трудовите и други възнаграждения на длъжника - в случая солидарните длъжници П. И. и Денислав Йовчев . (л. 254).

Приложените на листи 310 ти - Молба на вискателя от **12.07.2019 г.** , приложените на л. 227 и 338 съобщение за налагане на запор на банкови сметки на длъжника П. И. от **15.07.2019 г.** (от 15.07.2019 г.) , Молбите на вискателя от 30.07.21 г. (343) и от 2.6.2023 г.(369)обуславят извод, че в период **12.07.2019 - 2.6.2023** г.вискателят е поддържал висящността на изпълнителното /второ по ред / дело и отправял надлежни искания до ЧСИ с което е прекъсната давността .

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **ПРАВНИ ИЗВОДИ по същество на спора :**

От приобщените по делото писмени доказателства - заверени за вярност с оригинала копия на изпълнителни дела № **2010***0400264** и **изпълнително дело № 2019***0400278** и двете по описа на ЧСИ С. К. - Д., рег. № *** , по делото е установено несъмнено, че въз основа на изпълнително основание по чл. 404 , т.1 ГПК - **изпълнителен лист** , по молба на

взискател са образувани изпълнителни производства против солидарните длъжници П. Г. И. и Д. Д. Й., за събиране на паричните вземания , присъдени в полза на заявителя Б. Д. ЕАД по **частно гражданско дело № 1214/2019 г. по описа на РС Варна, XXXV-ти състав .**

Изпълнителното дело № **010***0400264** е било образувано на 31 май 2010 г. въз основа на писмена молба от взискателя “ Е. М. „ООД .С Постановление от 22.04.2019 г. ЧСИ № *** е констатирал факта, че последното изпълнително действие по цитираното дело е било извършено на 05.03.2012 г./ постъпило плащане от ТЗЛ / , констатирал бездействието на взискателя и съгл. чл.433, ал1, т. 8 ГПК прекратил изпълнителното дело. Установено и е доказано от материалите по ИД № 010***0400264, че ответника по настоящия исков процес „Е. М.“ ЕООД е встъпил като взискател в изпълнителния процес, не от самото образуване , а в по-късен момент (на **19.04.2017г.** - видно от л. **211 -ти** от делото) позовавайки се на договор за цесия от 29.2.2016г. ,договор за цесия от 29.12.2009 г. и изпълнителния лист издаден в полза на първоначалния кредитор Б. Д. АД .Именно по искане на взискателя Е. М. ЕООД , след надлежна молба,взискателят - ответник е получил обратно изпълнителния лист на дата **23.04.2019 г.**

Доказано е че на дата **14 май 2019 г.** , отново пред ЧСИ № *** , ответното дружество в качество на **взискател** въз основа на писмена молба и изпълнителния лист издаден по ч.гр.д.№1214/2019 г. по описа на РС Варна, XXXV-ти състав е иницирирало нов изпълнителен процес - образувано ново ИД № **2019***0400278**, като **още с молбата за образуване на изпълнително дело взискателят е поискал от ЧСИ налагане на запрори** на получаващи от длъжниците трудови възнаграждения и върху банковите им сметки. (л.254).

Хронологията на предприетите от ЧСИ изпълнителни действия на база изпълнителния лист издаден на 05.02.2009г.по ч.гр.д. № 6412/2013 г. по описа на РС Варна налага и извода от правна страна, че предявеният иск се явява неоснователен и недоказан.

Исковата молба ищецът е предявил във ВРС на **11.10.2023г.** (л. 3 - ти от настоящото дело). Т.е. правно релевантните факти, които искивият съд следва да съобрази при преценка на основателността и доказаността на иска , са тези по чл. 439, ал. 2 ГПК, които са настъпили след издаване на изпълнителния лист от **05.02.2009 г.** до датата на предявяване на иска - **11.10.2023 г.**

Основните спорни между страните по делото въпроси са два: настъпила ли е **перемпция** съгласно чл. 433 , ал.1 т. 8 ГПК и изтекъл ли е **5 г. давностен** срок по 33Д .

Ищецът е твърдял, че изпълнението е прекратено по силата на закона с изтичане на **двегодишен** срок, в който взискателят е бездействал и по изпълнителното дело не са били предприемани действия, които да прекъснат давността , както и че отделно от **перемпцията** е изтекъл давностния срок от **пет** години за погасяване на вземането. Твърди се от ищеца , че поради перемиране на изпълнението всички действия извършени до постановяване на Постановлението по чл. 433 ал.1 т. 8 ГПК не могат да породят правно действие поради което е изтекъл срока по чл.110 и чл.111 33Д и вземанията , предмет на изпълнителния лист са погасени изцяло по давност.Допълнително ищецът е твърдял , че не е бил уведомяван по реда на чл.99, ал.3 33Д .

Съдът, в настоящия му съдебен състав , на база събраните доказателства и **задължителната съдебна практика**, намира че предявения иск с правно основание чл. 439 ГПК , макар и процесуално допустим, е останал напълно недоказан, а възраженията на ответницата - основателни . За да изведе крайния си правен извод за недоказаност и неоснователност на иска съдът излага следните мотиви :

В постановеното по **чл.290 ГПК Решение № 50105/15.06.2023 г. на ВКС, по гр.дело № 1589/2021 г. , Четвърто Г.О., ГК** с докладчик съдията **Борис Илиев** , напълно относимо към спора предмет на отрицателния установителен иск , е даден отговор на един от

основните спорни процесуални въпроси : **тече ли погасителна давност за вземания, за събирането на които са образувани изпълнителни дела преди 26.06.2015 г.** В мотивите си ВКС препраща към задължителното Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по т. д. № 3/2020 г., ОСГТК, ВКС, съгласно което докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, **давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г.**, от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г.

В настоящото производство е установено, че въз основа на издаден по ч.гр. д. № 1214/ 2009 по описа на Районен съд Варна, изпълнителен лист от 5.2.2009 г. е било образувано изпълнително дело № 2010***0400264 по описа на ЧСИ С. К. - Д. - ЧСИ с рег. № *** и район на действие ОС Варна .

Както бе посочено и по - горе , ЧСИ е приложил нормата на чл. 433 ал.1 т.3 ГПК като с Постановление за перемпция от 22.04.2019 г. е констатирал двугодишно бездействие на вискателя и приел, че е настъпила перемпция, т.к. последното изпълнително действие е било извършено на 05.03.2012 г. и прекратил изпълнителното производство .

Липсва спор между страните, че по молба на ответното дружество, на база на същия изпълнителен титул и при същия ЧСИ е образувано ново изпълнително дело , водено под номер 2019***0400278 от 14.05.2019 г.

Ищецът е предявил иска си във ВРС на 11.10.2023 г. , като със специалния си отрицателен установителен иск е оспорил дължимостта на сумите по издадения на 05.02.2009 г. изпълнителен лист и като погасени по давност и като перемирани . Релевирани са и възражения затова, че ищецът не е уведомен по надлежния ред за цедиране на вземанията съгл. чл. 99 ЗЗД.

Предявеният на 11.10.2023 г. във ВРС иск с правно осн. чл. 439 ГПК съдът намира за изцяло неоснователен, като маркира само част от задължителната практика, без да цитира буквално относимите тълкувателни решения :

На 26 юни 2015 г. с приетото Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2 / 2013 г. на ОСГТК на ВКС е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г., основано на нормата чл. 115, ал. 1 б. „ж“ ЗЗД, че докато трае изпълнителния процес относно вземането, давност не тече.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 / 28.03.2023 г. по т. д. № 3/2020 г., ОСГТК, ВКС, обаче, **докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС**, изпълнителни дела, **давност за тези вземания не е текла.** За тях давността е започнала да тече **от 26.06.2015 г.**, от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г.

Вземанията, чието съществуване ищецът претендира да бъде отречено, **се погасяват с изтичане на 5-годишен давностен срок – чл. 117, ал. 2 ЗЗД.** Въз основа на задължителните ТР 3/2023 г. и ТР 2/2015 г. ,съдът приема, че началния момент, от който е започнала да тече давността за процесното парично вземане е дата **26.06.2015 г.** След датата 26.06.2015 г. от материалите по двете изпълнителни дела, приобщени в цялост като заверени копия , е установено несъмнено, **че давността е била прекъсвана** с писмени искания от вискател и предприети изпълнителни действия от ЧСИ - налагане на запор (впрочем, такива са и изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения на ищеца).

Последното изпълнително действие по изпълнително дело № 2010***0400264, образувано срещу ищеца и срещу трето на спора лица , е извършено н а 05.03.2012г., обусловило и извода и на ЧСИ за перемениране и довело до прекратяване на изпълнителното дело с Постановление по чл.433 , ал.1 т. 8 ГПК от дата 22.04.2019 г.

С оглед изложеното по - горе, се налага от правна страна извода, че от **26.06.2015г.** когато е започвал да тече петгодишния давностен срок, до датата на сезиране на РС Варна на **11.10.2023г.** независимо от перемпцията настъпила ex lege на **22.04.2019 г.**, 5 годишния давностен срок не е изтекъл, поради което и искът се явява неоснователен .

Анализът на събраните по делото писмени доказателства обосновава и извод, че в хода на изпълнителното производство в релевантния за спора период след **26.06.2015 г.** са предприети редица изпълнителни действия от страна на вискателя в изпълнителния процес и не е налице бездействие на кредитора-вискател, поради което и искът е неоснователен и недоказан, т.к. не е настъпила перемпция по чл. 433, ал.1 т. 8 ГПК след **2015 г.** и не е изтекъл и петгодишния давностен срок по чл.110 ЗЗД за главните вземания и по чл.111 б.“в“ ЗЗД за акцесорните.

С образуване на новото изпълнително дело и посочване на изпълнителен способ за принудително събиране на процесните вземания , на дата 15 май 2019 г. е започнал да тече нов давностен срок, който при бездействие на кредитора - ответник би изтекъл на 15 май 2024 г. Установено и доказано е, че по изпълнително дело № **2019***0400278** прекъсван давностния срок на дати : 12.7.2019 г., 15.07.2019 г., 30.07.2021г. и 2.6.2.2023 г., като считано от датата на последното действие пръсващо давността не е изтекъл и 2 годишния срок по чл. 433 ал.1 т. 8 ГПК .С оглед изложеното по-горе , съдът отхвърля изцяло предявения иск . В този смисъл са и мотивите изложени в **Решение № 50128 от 20.03.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1106/2021 г., IV г. о., ГК, с докладчик председателят Зоя Атанасова, постановено по реда на чл.290 ГПК , задължителна практика за настоящата инстанция.**

Единствено и само за пълнота на мотивите , съдът намира за необходимо да посочи, че възраженията на ищеца затова че не е налице надлежно уведомяване съгл. чл. 99 , ал.3 ЗЗД се явяват пряко ирелеватни към спора по настоящото производство, т.к. уведомяването за извършена цесия не рефлектира нито върху института на погасителната давност нито върху перемирането на изпълнението . Ето защо и след като ответното дружество е доказало възраженията си , че давността по чл.110 ЗЗД е прекъсвана, то и потестативното право на ответника - вискател в изпълнителния процес е все още ликвидно и изискуемо, респ. ищецът дължи изпълнение и не е налице фактическия състав на чл.439 ГПК.

Постановявайки акт по чл.235 , чл.236 ГПК , съдът дължи съгласно нормата на чл. 81 ГПК произнасяне по въпроса за отговорността за разноските.

Неоснователността на предявения иск обуславя извод, че в полза на ответника се дължат разноски. Ответникът не е поискал присъждане на разноски, не е представил и списък по чл. 80 ГПК.Ето защо и предвид изхода на спора, съдът не присъжда разноски, т.к. такива не се дължат в полза на ищеца, а ответникът не е сезирал съда с искане с правно осн. чл. 78 , ал.3 и ал. 8 ГПК.

Водим от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения от ищеца **П. Г. И., ЕГН *******, с адрес: *******, чрез надлежно упълномощен процесуален представител - адв. М. Д. С. от АК-Варна, със съдебен адрес: *******, против ответното дружество „Е. М.“ ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: *******, представлявано от Р. И.а М.-Т. и Т. И. В. - управители, **отрицателен установителен иск , с искане** да бъде постановено Решение , по силата на

което **съдът да признае за установено**, че П. Г. И., ЕГН ***** **не дължи** на „Е. М.“ ЕООД ЕИК *** в качеството му на цесионер по договор за цесия от 29.02.2016г., като погасени по давност: СУМАТА от 12 015.65 /дванадесет хиляди и петнадесет 0.65/ лв. представляваща сбор от сумата от 9745.10 /девет хиляди седемстотин четиридесет и пет лева и десет стотинки/ лв. - неиздължена главница, 1629.45 /хиляда шестстотин двадесет и девет лева и четиридесет и пет стотинки/ лв.- договорна лихва за периода от 02.01.2008 г. до 03.02.2009 г., 641.10 лв. /шестстотин четиридесет и един лева и десет стотинки/ лв., представляваща такса закъснение, дължима за периода от 06.08.2008г. до 03.02.2009г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 03.02.2009 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените в хода на производството разноси, представляващи заплатена държавна такса в размер на 240.31 /двеста и четиридесет лева и тридесет и една стотинки/ лв. и 490 лв. /четиристотин и деветдесет лева/ лв. юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 1214/2009 г. по описа на ВРС, XXXV-ти състав., **като неоснователен и недоказан на основание чл.439, ал.1 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа от страните пред Окръжен съд Варна .

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните ѝм представители.

Съдия при Районен съд – Варна: _____